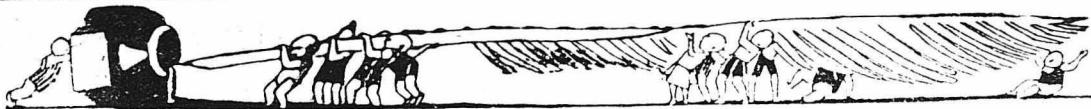

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΑΝΟΥ ΔΟΓΑΝΗ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

Τό γιατί σημάνθηκα ληπτής, μή μὲ φωτάτε. Νά ξέρετε μονάχα πώς δὲν επιλέξατε ποτέ μου ανδρούσσο, που δὲν μὲ πειράζες. Αλλοι μόνο τούς ομοιούς που δύναται κάνη κακό. Αχώμα και στον φιδιού την τρύπα κι' ἀν τρύπων, δεν θυγάτης της ἐκδίκης μου. Και το παράγγειλα πολλές φορές του Λαύρην τον επαγγέλτο μου: «Φυλάξου μά πάνεν. Δε σούχανα κακό για νά προδίδης σε αποσπάσματα τα λημέρια μου και τα περάσματα μου». Μά κεινός δεν ἔπειρες από λόγια. Τούτειλα και κάποιουν συγγένη μου και τον παρακαλούντα νά τελευταία φοράν σ' υλλάξη φερούσατα. Τον παράδοκο στην ἀστυνομία και τον ἔκλεψαν στὸ φέρσκο, δοκινού τόσους ἄλλους δικούς μου για τό χατῆρι μου. Αλ! τότε πειά φοινίτωσα. «Αντό το παλιότασσο πρέπει νά ξεπαστεφτή είτα. Κι' ἀφού τελεία στον ἀειτό μου, ἀφήκα τά βουνά και κατέβηκα στά χαμηλώματα. Εμαθα τήν ήμέρα που θά γύριζες δ' Λαζής σπὸ τὴ χώρα, διέψη νά παραδώσῃ την εἰσόραση σπὸ ταύταιο κι' ἔπιασα το λόγο γιαμά στην «Κατηφοίδιο τού Θανάτου». Στην ρίζα καπούνι ρευμάτεων ἔσπασα τοπούμενο πάνω πέτρες, τακτιά βέβαια δὲν έρχοδος μου δὲν θα γινότας μονάχος. Σύγουνα θά τὸν συνώδεναν και μερικοί χωροφύλακες και μποροῦσε νά βρεθῶ στην ἀνάγκη ν' ανοίξει μάχη μαζί μαζί μου. Σαράντα-τενήντα μέτρα πρόκατον από τὸ γατάκι μου κρατεῖ μονάγα την πέρασμα, ἵνα κακοτράπαλο μονοράτι, και κάτισθε χάρκει ἔβισσον τὸ φαράγγι. Πόσον κοσμάη ἔχει χάψει στά κρύα σπλάγχνα του αὐτὸν τὸ φαράγγι, δύναται μὲ τις κακοκαυταὶ σηκώνεις σ' ἔκεινο τὸ μέρος δύναται ἔναν ξαφνικό και διαμονισμένο ἀνεμοτούρβιλο. Γιά τούτο το λένε και «Κατηφοίδιο τού Θανάτου». Σάν επαγοποίησε τὸ ταμπούνι μου ἔργαλα τὰ κάλια κι' ἔφαγα άνάμεσα ἀπὸ τοὺς κορδούνις τῶν ἔλαττων τὸ μονοπάτι κάτου-κάτου για μηλά, διὸ ἔκει ποὺ στρίβει βόλτα πίσω μαζὶ μὲ ἀδάστωτη ὥρη καταπάτηνται ἀπὸ τὴ φέτη. Καρμάτια τύψη δὲ μὲ ἐνοχλοῦν. Νοιαζόμονα μονάχα πότε νά τελευτῶ τὴν υπόθεσή μου και, ν' ἔνεβρο πάλι στὶς ἀγαπημένες μου κορφές. Αφού ἔφαξα τὸ μονοπάτι κοντά-κοντά, ἀρπάζα τὰ καλιά μου και βύθισα σ' ἓνα λάθος συλλογισμού. «Εκεὶ κοντά μου κελαΐδοντες με κρυσταλλοβυρσούσια κι' ἀπό τάνηλαγο φαράγγι ἀνέβαινα μάδροσες ὅτι ἀνάστα: πού μου μαλάκωντας τὴν κοινωσία, γιατὶ εἰχα περιπτήσει δόῃ τὴ νύχτα. Σαφνικά ἔνας ἀπόμακρος ἡχος κοινωνούν μ' ἔκανε να τινάχτω. «Ἐφερε τήν παλάμη στ' αὐτήν. Ήταν ήγος μεγάλου κοινωνούντας ἀπ' αὐτά ποὺ κεφαλούν οἱ ἀγοράτες στὸ λα: μὲν τῶν μουλανῶν. «Ἐρχεται, συλλαγίστηκα. Ο ληχος δύλο και σύμεων. «Ε! θά πάγι ἀκοινώνητος και ἀδιάβαστος, μά θάχη καποια καμπάνα τούλαχτι, πού θά σημαίνη στὸ θάνατον» μουριόμαστο μὲ πικοτή ειρωνία. Πήρα πάλι τὰ κινήτα μου κι' ἔψαχνα ἀντύπωνα τὸ στρατό. Σὲ λάγκι, γαμπλά στὴν ἀδάστη πλαγιά, στὸ μονοπάτι, φάνηκαν δύο ἀνθρώποι. «Ο ἔνας τοραβούσε μπρὸς κυβάλα σε μουλάρι κι' ὃ ἄλλος ἀκολουθούσσε» πειράζ. «Ο κιβαλάρης ήταν ἔκεινος. Με φωτίσαντας μέσα πάνω τὰ στήμενα μου καὶ τὰ μελλόντα, σφικούσαντας. Αρχίσαντα νά τρέψω σύγκρουμα,

μον καὶ τὰ μελέτην οφθούσουσαν. Αρχίντια να τερπνα συγχρόνως. Μία σκοτεινόκοκκην σκέψη ἔπεισε μαρτό στα μάτια μων. Χωροφύλακες δὲν ἀκολουθοῦσαν. Θάρχονταν πειδ πίσο, συλλόγιστα. «Τίνας αἱώνιμ παρκών και τὸν ἄφραν νά πλησιάστα. Τέλος στήζεια τὸ ντυφεύμενον και σημάδειν. Η ταραχή μου ήταν μεγάλη και τὰ χέρια μου έτεραν. Μια τρομερή λύνσα μ' επίπειρε μ' αὐτή τὴν ἀνεπάντεχη συγχρήματην μου. Έχει γοῦστο νά μοι ξεψύγη με την πρώτη φωτιά και νο το βράχι πάντα πιών στα πόδια μωστον να φτασων στο μεταξύ και οι χωροφύλακες. Δάγκωνταν τά ζέρια μου πον πον έτρε-

λίας, ποὺ τὴν εἶγε κλέψει ἐπίσης. Ἀκοῦς ἔχει ὅμως θοάσσος

Ελκα δποφασίσει νά μην άγγιξω την πήττα του. 'Επεινούσα δμως τόσο πολὺ ώστε μ' δλη τή φοβερή ταπείνωση πού ἔνοιωθα, πήρα την ἀπόφασι νά την κόψω και νά την μέρω.

φάω.
Μέσα στήν πήγτα δύμως βρῆκα
ο' ένα φάκελλο άπό άδιαβροχο, ένα
τσέκι ένός έκατομμυρίου με τήν υ-
πογραφή του Λέοντος Τρεμώ...

Μά την ἀλήθεια, δέ Λέων είνε
δέ πειδεύγεντικός καὶ δέ πειδεύ-
στης ἀνθρώπος καὶ αἱ αἰσθήματα τῆς
φύλιας καὶ τῆς ὑπεποδόσεως δέ
γάνθικα ἀπό μέτρο τοῦ κόσμου !

μαν καὶ διεπορεύονται νά τά υπόταξης στη θέληση μου. 'Αφού ήσυχασσαν κάπως τά νενδρα μου ξανατήρα σημάδι καὶ ζεργεψα σιγά-
σιγά τη μπούκα του υπενθυμίας, αλλούσθυμης του βήμα πόρος βήμα
και πεζόντας λιγό - λιγό το σκαντάλι. Κάπου - κάπου έρχονται και
καιμάτια λοξή ματιά κάπου πόρος την άδιστωτη πλαγιά μή φανούν χο-
ροφύλακες. 'Ο Δούζης είχε φτάσει στο σημεῖο που έπεστε πειά
τον του κοχή ο δρόμος. Τριβούσαν με τὸν ὁγκωτάτη ἔνιαυστοι και
και σηγοταγωνώνταν. 'Ο κρίμα στό λαϊμον οὐν ἄτιμο κορδι-
μουμούρισαν ἀνάμεσα στα σφιγμένα μου κ' ἐτοιμάστηκα να
πατήσω τὴ δεύτερη σκάλα τοῦ σκανταλού. Γά τε τελεία τοῦ φορά
ἔρχεται μᾶλιστη ματιά πόρος τὴν άδιστωτη πλαγιά, μᾶλιστη φορά
δὲ φανόντων. 'Αλλαζα μάσσους γνώμη και σαπτάρσας κατὰ πάνω
τους. Μὲ τέσσερα - πέντε πριδιμάται ήμουν μπροστά τους. Νεκρός
νάπλημεν, δὲ θά γλώματε πειό πολι. Οὔτε κοπταλάκι αιμα δενά-
στας τὸ πρόσωπον του ὥν τον τεντόδες μὲ βελόνα. Το στόμα του
πάγκος χάρσοντας ὀδύναυχο. Κάπους κραυγή ξαφνισμού πού
θάργυνε ίσως ἀπό τὰ στηθεῖα του, πνίγηκε βαθειά στὸ λαριγγό.
Δεν τον είπαντας μᾶλιστη ημέραντος τὸ κοντάρι, ἔργαλε διά τη μεσήν
του τὸ πιτόλι του και μού τοδώκε, υπέτρεψε πέρασ τὸ καπιτόρι
το καπιτόρι τον μουλαύοιν στὸ γέρο τοῦ συντρόφου του κι'
ὁ ἀγωγατής, λειψανο κι' αὐτὸς ἀπό τὸ πόδι του, τρά-
βηξε χωρίς νά κυττάξῃ πίσω του, ἐνώ δ Λούζης μ' ἀκο-
λούθησε ψυταγκά, σα σκύλο πού τὸ μάλισταν. 'Οταν
φτάσαμε στο γατάκι μου γνάπτες και κάψε τὴν προ-
σεγκή σου', τού είπα την κ' ἑτερήβη τὸ γαταγάμου.
Σάντικρυνσε τὸ κρυό ἀτσάλι ζωφοσ κάτω - κάτω και
θροσσούσες οι ώμοι του θά ρυσσούνται μέσα τους το κε-
φάλι για το γλύτασσον. 'Αλέν θέρι καιρο για κάπου' τοῦ
φωνάξα. Τότε άνασκαστε κατά μάτια και μέ κύττας τού πο-
ταπακαλεστικά, πού μού φάνη πώς λύτζα. 'Ηδελς κάτι
νά είπη, μά είχε κοπή ή φωνη του και τα πανισμένα
χειλι του άναδενονταν αλιά. 'Υστερα έπεισε πρύμνατα
και ουρθή διά τα πόδια μου, σα σκοτήκη. Μέσα μου ξυ-
πνούσε δηλη μου ή περοφένατα κι' έννοισιδα πόσο γηλό-
τερα στέκαιμα απ' διά αυτήν την άνθωσάκια που ύπο-
τασσόνται στούς νόμους και στις συνιθείες τῆς κονο-
νιάς. Μά πάλι συλλογήμονας τὸ κακό πού μοινάκε και
μάτελλανε ή σκέψη διά λύματα και ήμουν ένικανος νά
εκδικηθῶ. Τότε ἐβίασα τὴν ἀπόραση μου, ξακυψα και
τὸν ἀρρώστη από το γακά νά τὸν γνιέσο ανάστασα για
νά τελειώνω. 'Ο Λουζής διώμας προφράντωντας ἀγκάλαιας
τά πόδια μου και τά ώμους. Πιστοπάτισα σά νά μ' ἄγ-
γεις φίδι κι' αποτομήγητηα μ' ἀρδιά. Για νά έθυμνανο
δάγκασα τὸ χέρι μου, ώς πού τὸ μάτωσα.

— Σίγκω καὶ πήγαινε σκουλήζι, τοῦ εἶπα. Κεφάλι πού προσκύνησε, δέν τὸ πάιρονει παλλήκραφοιν γιαταγάνι. Ἐτσι λέει ὁ νόμος ὁ δικός μας.

Τρέψεις τὸ ἀνήφοδο ἔκαλαφωμένος. Χαιρόμοντι τὴν περηφάνεια μου καὶ θαρροῦσα πώς είχα ἐξδικηθῆ. Καὶ είχα ἐξανηγηθῆ πραγματικὰ γὰρ τὸν ἔειπον μου. Ἀργότερα γίναμε φίλοι καὶ διαμήνουν στὴν ψυλακὴ μοῦφεον τατικά δῶρα.

ημαριν στην φυλακή μοιράσθηκε ταξιδιώτικα παιχνίδια.
"Εδώ δε πλέομενα - Κωνσταντίνη, δι παλιός ληστής σταμάτησε τή δηγήση σου. Έμεινε για λίγα συλλογισμένους. Τα φαύδατοι, καχηλόποια σε όμια σκοτεινή κατασύρουν. Μια σύνταξη ξαφνική σπάσεις γιά μια στηγανώνα τα χαρακτηριστικά του, ινέν τα μάτια του γοργόπαια την πυροσβόληση. Κατόπι σιγά - σιγά ίλλησε τη κατύσηφα, τα χαρακτηριστικά του καλύπτουν. τα μάτια ήμεροψαν. Τότε έγινες και αγνάντεψε ψηλά τάκι αιδίνια βούνια, με τις μαριοδασμένες πλαγιές και τις φαλακρές κορφές, δύο σταφυροπιτούσαν τα μόνιμα κ' ένια δάσους, πάνω σε έναν απόκριτη πάγκο, με την πλάτη μακριά πίσω.

Θέατρον Αερού

ΤΟΥ ΒΑΒΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΟΥ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

‘Ο νοῦς ὁδηγεῖ εἰς τὸ φρενοκομεῖον· ἀλλ’ ή καρδιὰ ἀφευκτά εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

"Οταν ἐκ τοῦ ἕγγυς σπουδάζω μεν τὴν ζωὴν τῶν ποιητικῶν κομμάτων, φανταζόμεθα ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν είνει κράτος, ἀλλὰ... λιμένιο.

Τὸ ἴδεωδες ἐλληνος πολιτευτοῦ:
Νὰ ἔξυπνῷ ἐν τῇ ἔξουσίᾳ γυμνὸς
καὶ νὰ πέφτῃ γυναιένος.

Πωλ-Λουΐ-Έρβιέ